

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/34/2015
Identifikačné číslo spisu:	1513227325
Dátum vydania rozhodnutia:	23.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1513227325.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: VB LEASING SK, spol. s r.o., Košická 49, Bratislava, IČO 31 378 528, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Daniel Juhás, s.r.o., Seberíniho 1, Bratislava proti odporcom: 1/ SALEV, s.r.o., Jilemnického 25, Sabinov, IČO 36 758 914 2/ O. L., nar. XX. X. XXXX, bytom P. XXX/XX, R., zastúpenému Eva Petránová, Advokátska kancelária s.r.o., Puškinova 16, Prešov, o zaplatenie 4.275,58 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 3CbZm 195/2014, o dovolaní odporcu 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 3CoZm/56/2014-150 zo dňa 30. apríla 2015, , takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu 2 proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 3CoZm/56/2014-150 zo dňa 30. apríla 2015 o d m i e t a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa č. k. 3CbZm 195/2014-66 zo dňa 28. 5. 2014. Rozhodnutie odôvodnil tým, že napadnutým uznesením súd prvého stupňa zamietol návrh odporcu 2 na prerušenie konania, keď konštatoval, že vyhlásenie konkurzu na odporcu 1 nie je dôvodom pre vyhovenie návrhu, keďže v zmysle ustanovenia § 91 ods. 1 O. s. p. má v zmenkovom konaní každý z odporcov postavenie samostatného účastníka, každý z odporcov môže podať iné námietky, a to i napriek tomu, že ide solidárnych dlžníkov. Ďalej poukázal na skutočnosť, že zmenkový platobný rozkaz č. k. 1Zm 682/2013-12 zo dňa 20.1.2014 je voči odporcovi 1 právoplatný a vykonateľný.

Po odcitovaní ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p., sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, a to z dôvodov uvedených v odôvodnení tohto rozhodnutia.

Na zdôvodnenie správnosti rozhodnutia dodal, že zo zmenky založenej v spise vyplýva, že odporca 2 ju podpísal ako aval, za zaplatenie zmenky zodpovedá spoločne a nerozdielne spolu s dlžníkom, čo znamená, že navrhovateľ nebol nútený podať návrh súčasne proti obidvom, ale mohol si vybrať ktoréhokoľvek z nich, nakoľko súd bude skúmať pri každom z nich splnenie rozdielnych podmienok pre

vyhovenie návrhu, a taktiež je odlišná ich obrana. Z hľadiska povinnosti avala plniť, je posúdenie speňažiteľnosti a vykonateľnosti pohľadávok, ktoré sú vedené v účtovníctve odporcu 1, bez priameho významu, a preto sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že v prejednávanej veci nie je dôvod na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie odporca 2. Navrhol napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť na nové konanie a rozhodnutie, alebo aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zmenil tak, že konanie v predmetnej právnej veci preruší do právoplatného ukončenia veci, vedenej pred Okresným súdom v Prešove, sp. zn. 2K/52/2013.

Odporca 2 mal za to, že v predmetnom konaní došlo k vade uvedenej v ustanovení § 237 písm. f/ O. s. p., keď mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom. V tejto súvislosti zdôraznil, že vyššie uvedeným postupom súdov bola odporcovi 2, v konečnom dôsledku, kvôli nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odňatá reálna možnosť konať pred súdom v kvalitatívne plnohodnotnej hmotnoprávnej i procesnoprávnej línii a domáhať sa objektívneho skutkového a právneho posúdenia veci a spravodlivého rozhodnutia.

Ďalším dovolacím dôvodom podľa odporcu 2 je nesprávne právne posúdenie prejednávanej veci zo strany súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Nesprávne právne posúdenie sa prejavilo v prvom rade v nesprávnom právnom posúdení a vyhodnotení dôkazov, predložených listinných dokumentov, stanovísk a vyjadrení, ktoré odporca 2 predložil v konaní. S listinnými dôkazmi a najmä právnou argumentáciou podloženou ustálenou judikatúrou a platnými zákonmi Slovenskej republiky sa konajúce súdy nevysporiadali, čo má zásadný vplyv pre správne rozhodnutie vo veci samej. V súvislosti s vyššie uvedeným dovolateľ poukázal na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého účastník konania, ktorý bol pre nesprávny právny názor súdu ohľadne podstatnej skutočnosti dôležitej pre posúdenie veci, vylúčený z realizácie svojich procesných práv (navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k nim a pod.), bola mu nesprávnym postupom súdu odňatá možnosť konať pred ním, a je teda daná prípustnosť dovolania aj proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo 92/96, publikovaný v časopise Zo súdnej praxe č. 4/ 1997 pod č. 39/ 1997, s. 80.)

Ďalej uviedol, že základné právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby postup a rozhodnutia súdov boli preskúmateľné, aby ich rozhodnutia obsahovali dostatok relevantných dôvodov objasňujúcich výroky, a súčasne aby také rozhodnutia neboli arbitrárne. Zákom ustanovená povinnosť súdu dbať na splnenie zákonných náležitostí samotného výroku rozhodnutia, ako aj jeho odôvodnenia (vrátane zistenia skutkového stavu a jeho, hodnotenia v dostatočnom rozsahu) predstavuje nielen jednu zo základných podmienok na zákone zodpovedajúce rozhodnutie, ale je tiež jedným zo základných znakov zákonom garantovaného postupu a ochrany práv.

Mal za to, že rozhodnutie prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, pretože nedáva jednoznačnú odpoveď, na aké okolnosti vzniku sporu a postoj účastníkov prihliadol. Podľa odporcu 2 súdy neúplne zistili skutkový stav veci, pretože nevykonali navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, dospeli na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, súdy vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotili, a to jednotlivo a najmä vo vzájomných súvislostiach a z uvedeného dôvodu z nich vyvodili nesprávny právny záver, rozhodnutie súdov vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, rozhodnutie súdov je nepreskúmateľné a súdy rozhodli predčasne, na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu.

Po odcitovaní ustanovenia § 109 ods. 2 O. s. p. dovolateľ uviedol, že pre rozhodnutie súdu môže mať často význam otázka, ktorá patrí do právomoci iného orgánu. Nevylučuje sa, aby o tejto inej otázke rozhodoval súd, pokiaľ nejde o prípady podľa § 135 ods. 1 O. s. p., teda o prípady, keď je súd viazaný rozhodnutím toho iného orgánu. Sú však bude musieť v týchto prípadoch postupovať veľmi citlivo, pretože výsledok konania, v ktorom sa rieši otázka majúca podstatný vplyv a význam pre rozhodnutie

súdu, môže podstatne zmeniť rozhodnutie súdu vo veci samej. Ak by teda k rozhodnutiu o podstatnej otázke majúcej vplyv na rozhodnutie vo veci samej došlo, môže to spôsobovať existenciu dôvodu na obnovu konania podľa § 228 ods. 1 O. s. p. Preto v týchto prípadoch bude zrejme procesné ekonomickejšie vyčkať na rozhodnutie príslušného orgánu a konanie prerušiť.

Následne skonštatoval, že v danom prípade je daný dôvod na prerušenie konania v súlade s ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., nakoľko pred Okresným súdom Prešov je vedené konkurzné konanie na odporcu 1, pod sp. zn. 2K/52/2013. Aj napriek skutočnosti, že v zmenkovom konaní má každý z odporcov procesné postavenie samostatného účastníka, uvedené nevylučuje prípustnosť prerušenia konania, a v danom konkrétnom prípade pre spravodlivé rozhodnutie súdu a zabezpečenie ochrany pred bezprávím, je prerušenie konania opodstatnené.

Navrhovateľ sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), riadne zastúpený (§ 241 ods. 1 O. s. p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa / § 236 ods. 1 O. s. p. /.

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p., ďalej len O. s. p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) cudzieho rozhodnutia na území Slovenskej republiky.

Dovolateľ napadol dovolaním potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky žiadneho z vyššie citovaných uznesení, preto jeho prípustnosť neprichádza do úvahy.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 ods. 1 O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O. s. p. vylúčené. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O. s. p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

Existencia niektorej z vyššie uvedených väd dovolacím súdom nebola v konaní zistená. Dovolanie nie je preto prípustné ani podľa týchto zákonných ustanovení.

Pokiaľ dovolateľ vo svojom dovolaní tvrdil, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. treba uviesť, že samotné zamietnutie návrhu na prerušenie konania nezakladá vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. ods. f/ O. s. p.. Prerušiť konanie postupom podľa

§ 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. je totiž možnosťou (nie povinnosťou) súdu takto rozhodnúť. Toto ustanovenie preto nezakladá procesné právo účastníka konania na vyhovie takémuto návrhu. Procesným následkom nevyhovie návrhu je, že súd musí vo veci ďalej konať, t.j. vykonávať všetky úkony smerujúce k prejednávaniu a rozhodnutiu sporu v jeho merite. Jeho zamietnutím bez ďalšieho nemôže dôjsť k odňatiu možnosti pred súdom konať. Preskúmania správnosti procesného postupu súdu, ako aj správnosti jeho skutkových a právnych záverov, sa účastník môže domáhať využitím riadnych ako aj mimoriadnych opravných prostriedkov smerujúcich proti rozhodnutiu v merite veci.

Nemožno prisvedčiť tvrdeniu dovolateľa ani v tom, že uznesenie odvolacieho súdu nie je dostatočne odôvodnené a teda, že je nepreskúmateľné.

Podľa ust. § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil.

Z obsahu odvolania vyplýva, že odporca 2 podal odvolanie z dvoch dôvodov. Namietal, že skutočnosť, že každý z odporcov má samostatné postavenie nevylučuje, aby bolo konanie prerušené. Následne vyslovil názor, že posúdenie vykonateľnosti a speňažiteľnosti pohľadávok, ktoré sú vedené v účtovníctve odporcu 1, ako aj odporovateľnosť právnych úkonov odporcu 1, má význam pre rozhodnutie súdu, najmä s poukazom na základné princípy a hodnoty, na ktorých je vybudovaný právny poriadok Slovenskej republiky.

Odvolací súd sa s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa stotožnil, čím v celom rozsahu odpovedal na odvolacie dôvody uvedené v odvolaní odporcu 2. Navyše správnosť rozhodnutia oprel o ďalší ním uvedený dôvod, tak ako je uvedené v konštatlačnej časti tohto rozhodnutia.

Dovolací súd k aplikácii ust. § 219 ods. 2 O. s. p. dodáva, že v prípade, ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa (úplný alebo čiastočný blanketový odkaz) stačí, ak v odôvodnení rozhodnutia iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe zahŕňa po obsahovej stránke, aj odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorým tak tvorí jeden celok. Na základe uvedeného, rozhodnutie súdu prvého stupňa, ako aj napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, je potrebné považovať za jeden celok, ktorý vytvára komplexné zhodnotenie skutkovej a právnej stránky posudzovaného vzťahu medzi účastníkmi konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie

sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a preto aj odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako jeden súvislý celok s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa, s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať ani to, že odvolací súd neodôvodnil napadnuté rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Pokiaľ ide o námietky spočívajúce v nesprávnom právnom posúdení veci, tieto by bolo možné preskúmať len v tom prípade, ak by dovolanie bolo prípustné. Dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., ak by aj bol daný, sám osebe však nezakladá prípustnosť dovolania. Dovolací súd sa preto týmito námietkami nezaoberal.

Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 O. s. p. a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 239 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.